

גליון רמ"ח
שנה ו' תשע"ז

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תודה למספרות קליין על האשור לשתמש בתמונה



סיפורי חז"ל

פור נתן לאבינונים

רבי טרפון, בנוסף לגדלותו בתורה היה עשיר גדול. חברו רבי עקיבא ביקש לזכות אותו במצווה חשובה של צדקה, ולפיכך חיפש אחר דרכים מקוריות לעשות זאת. פנה אליו רבי עקיבא ואמר לו: רבי, יש לי הצעת השקעה מצויינת בשבילך. האם תרצה שארכוש לך עיירה או שתיים? רבי טרפון הסכים לעסקה. הוא העניק לרבי עקיבא שש מאות קונטרין (מטבעות חשובות) של כסף, שירכוש עבורו עיירות שיפיק ריווח רב ברבות הימים. נפרדו השניים ורבי עקיבא מיהר לקחת את הכסף ולחלק אותו לעניים עד הפרוטה האחרונה. בפעם הבאה שנפגשו אמר רבי טרפון לרבי עקיבא: "האם תוכל להראות את העיירות שרכשת עבורי?" רבי עקיבא נטל את ידו של רבי טרפון בשתיקה, והוביל אותו לבית המדרש הסמוך. שם, הוא פתח את ספר התהילים וביקש מהנוכחים לקרוא מתוכו. הם קראו עד שהגיעו לפסוק בפרק ק"ב, שם נאמר: "פור נתן לאבינונים צדקתו עומדת לעד, קרנו תרום בכבוד". רבי טרפון הבין היטב את הרמוז. רק מתן לצדקה היא ההשקעה האמיתית שתניב ריווח נצחי. הוא נשק לראשו של רבי עקיבא ואמר: "רבי ואלופי אתה - רבי בחכמה, ואלופי בדרך ארץ".

עפ"י ויקרא רבא ל"ד ט"ז

פרשת השבוע

ושכנתי בתוך בני ישראל (כ"ט מ"ה)

מסופר על הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זיע"א. שבהיותו ילד קטן, ניגש אליו חסיד אחד ואמר לו: נפתלי הנני נותן לך זהוב אחד ואמור לי איפוא דירתו של השם יתברך. מיד השיב לו הילד נפתלי: הנני נותן לך שני זהובים ואמור לי איפוא אינה דירתו.

ויעשהו עגל (ל"ב - ד')

מספרים: כשנפטר הגאון ר' שמואל מוהליבר זיע"א, הוצע למנות תחתיו כרבה של ביאליסטוק את הגאון ר' מאיר שמחה הכהן בעל "אור שמח", שהיה יליד ביאליסטוק. אולם כמה מראשי הקהל התנגדו בטענה שאין למנות לרב את יליד עירם. שמע על כך ר' מאיר שמחה ואמר: קשה מדוע כשבושש משה רבנו לבוא, דרשו ישראל מאהרן הכהן שיעשה להם עגל. מדוע לא מינו את אהרן הכהן במקום אחיו? אלא כנראה שסברו שמוטב להביא עגל מבחוץ מאשר למנות את אהרן שהוא בן עירם.

והנתי את אשר אחזן (ל"ג - י"ט) אף על פי שאינו הגון (ברכות ז)

מעשה בעשיר אחד שהיה נוסע אל הרה"ק רבי זושא מהאניפולי זיע"א, וכדרך חסידים היה משאיר בכל פעם פדיון. פעם אחת כשבא אל הרבי לא מצאו בביתו. והרבנית אמרה שבעלה נסע אל הרבי שלו. מה? תמה העשיר גם לרבי יש רבי? כן, ענתה הרבנית. הוא נסע אל המגיד הגדול ממעזריטש זיע"א. חשב העשיר בליבו, אם כן למה לי לנסוע אל התלמיד? אסע אף אני אל הרבי של ר' זושא. ומאו שהתחיל לנסוע למעזריטש, החלו נכסיו להידלדל. במר נפשו חזר לרה"ק רבי זושא מהאניפולי ושאל: מפני מה כשהייתי נוסע אל כבודו היו נכסי מוצלחים. ואילו כשהתחלתי לנסוע אל המגיד ממעזריטש התחלתי להפסיד? אמר לו רבי זושא: אומר לך, באמת אני איני רבי אלא יהודי פשוט כמוך, כשאתה היית נותן פדיון ליהודי פשוט, גם הקב"ה נתן ליהודי פשוט. אך כשאתה התחלת לבדוק למי אתה נותן, אף הקב"ה התחיל לבדוק למי הוא נותן.

צמני השבת

זמני יציאת השבת

ירושלים: 6:21 ת"א: 6:23 ר"ת: 7:01

זמני כניסת השבת

ירושלים: 5:08 ת"א: 5:23

פרשת תצוה - זכור

בזכות מצוות מלווה מלכה

פעם אחת באו אנשי עיירה קטנה במדינת ליטא אל הבעל שם טוב הקדוש ויע"א ובפיהם בקשה. הם רוצים שהצדיק ישלח להם את אחד מתלמידיו הקדושים, להיות להם לרב והם יקצבו לו את פרנסתו בכבוד. נעתר הבעל שם טוב לבקשתם, בחר את אחד מתלמידיו ושלחו לאותה עיירה לכהן שם כרב. בני המקום קיבלוהו בכבוד. והרב התחיל לטפל בענייני העיר ובצרכי הציבור. תחילה החליט לסדר את כל ענייני הצדקה שבעיירה, ניהול קופות הצדקה, חיפש מקורות הכנסה ותקצוב העניינים באופן ראוי.

באותה עיירה התגורר יהודי בן תורה שישב ועסק בתורה כל ימיו. בני המקום העריכו אותו על התמדתו ושקידתו העצומה, והיו שולחים בכל שבוע שליח מיוחד לקבץ נדבות אצל הנכבדים והעשירים. ומוסרים את הסכום שנאסף לאותו יהודי למחייה. כשנודע לרב החדש על הנהגה זו, לא ישר הדבר בעיניו, כל יהודי העיר מעניקים את כספם עבור יהודי אחד? תמה הרב באווני הגבאים, עתה מבין אני מדוע בני הקהילה אינם תורמים בעין יפה עבור מטרות נוספות של צדקה וחסד. עדיף לגרוע קצת מהסכום הקצוב עבור בן תורה זה, ולהוסיף את היתרה בקופת הצדקה הכללית. שמעו בני הקהילה את ציווי הרב החדש. ואט אט הפחיתו את סכום הנדבה השבועית עבור אותו בן תורה, עד שהשליח שהיה הולך לקבץ את הנדבות, ראה שאין הטרחה כדאית כלל ופסק מלכת.

אשתו של אותו בן תורה עני, באה כהרגלה ביום חמישי לבית המדרש אל בעלה, וביקשה שייתן לה מעות עבור צרכי השבת. השיב לה הבעל כי אין בידו כלום. שבה האישה לביתה בידיים ריקות. והאיש מרוב צער החל לבכות. צערו ובכיו של האיש בקעו את כל הרקיעים. והתעורר קטרונ גדול בשמים על אותו רב שגרם להפסקת פרנסתו של היהודי. אם לא די בקטרונ זה, הרי שבאותו שבוע אירע עוד מקרה בבית הרב שגרם לקיטרונ גדול כלפיו. לפני הרב התייצבו שני אנשים לדין בעניין הסגת גבול, האחד טען כי חברו הסיג את גבולו, וחבר בסמיכות מקום עסק הדומה לשלו. הרב לא מחה בכל התוקף על מעשה נורא זה של הסגת גבול, ובכך קופחה פרנסתו של יהודי נוסף בעיר.

הצטרפו בבית דין של מעלה שני הקטרוגים נגד הרב. ונפסק הדין למסור את הרב לרשות השטן. קראו לשטן ושאלו אותו האם מתיירא אתה מהבעל שם טוב? השיב השטן שהוא אכן ירא מהצדיק. אמרו לו מוסרים אנו לידך את אחד מתלמידיו של הבעל שם טוב שנשלח על ידו לשמש כרב. אולם אל דאגה, הוא יוצא לגמרי מרשותו של רבו ונכנס לרשותך. התמלא השטן בשמחה על פסק הדין, הוא החליט לעשות לאותו רב דבר שהוא מר ממות. הוא יפתה אותו להמיר את דתו רחמנא לצלן. באותה שבת בעוד הרב מתעטף בטליתו בביתו ומתכוון ללכת לבית הכנסת. התחילה פתאום לבעור בליבו של הרב אש תאוה להמיר את דתו. תוקף תבערת התאוה גרם לו לאיבוד שפיות הדעת, הוא הסיר את הטלית מעליו. שתה כוס גדולה של יין שעמדה על השולחן מוכנה לקידוש. ורץ כמשוגע לבית הכומר שהיה מחוץ לעיר כשהוא לבוש בבגדי שבת. ראה הכומר כי רב העיר בא אליו, קיבלו בכבוד גדול ושאל אותו לסיבת בואו? כששמע שהרב רוצה להמיר את

דתו, ספק את כפיו בהנאה, הוא מעולם לא שיער כי לויתן כזה ייפול בחכתו. עסוק אני עכשיו באורחים חשובים, על כן אביאך אל חדר קטן שבביתי, וכשהאורחים יסעו לדרכם, אקרא לך ונסדר את הדבר, אמר הכומר לרב.

הניחו את הרב בחדר קטן, והביאו לפניו מאכלים ומשקאות לרוב. הרב עדיין היה אחוז בשיגעון, הוא לקח שוב כוס גדולה של שיכר ושתה לשכרה. בערפול חושים הוא נפל לקרקע הקיא ושקע בתרדמה. שעות אחדות היה אחוז בשנתו. וכשהתעורר שוב היה הכומר עסוק עם אורחיו, שתה הרב כוס נוספת של שיכר, שוב השתכר ושוב נפל בשינה על קרקע החדר. בינתיים שקעה החמה באותו זמן הסב הבעל שם טוב לסעודה שלישית עם תלמידיו, בזמן סעודה שלישית היה נוהג הצדיק להביט על כל תלמידיו בכל מקומות מושבותיהם, ולבחון את מדרגתם הרוחנית. כשהשקיף הצדיק על תלמידו זה, ראה שהוא משוקע בעומק הקליפות, וחושך גדול מקיף אותו. תמה הבעל שם טוב הקדוש, וביקש לדעת איך הגיע תלמידו לנפילה גדולה שכזו? בינתיים ניגנו התלמידים את ניגון "בני היכלא" ואף הבעש"ט הצטרף אליהם. אך כשהגיעו למילים "לבטלא בכל קליפין" (לבטל את כל הקליפות כוחות הטומאה) עצר הבעל שם טוב ולא המשיך, הבעל שם טוב שקע בשרעפים, הוא שוטט ברעיונותיו הקדושים בעולמות העליונים, וניסה לחקור ולדרוש מה פשעו ומה חטאתו של התלמיד שנמסר בידי הסטרא אתרא. בכמה היכלות עליונים לא השיבו לו דבר, עד שעלה להיכל גדול ונורא ושם גילו לו את הסיבה לנפילתו האיומה של תלמידו. התחיל הבעל שם טוב להמליץ טוב בעד התלמיד והזכיר כמה וכמה מעשים טובים שלו, אולם דבר לא הועיל להצילו מגור הדין. לפתע נזכר הבעל שם טוב כי תלמידו זה נוהר מאד לקיים סעודת מלווה מלכה בכל מוצאי שבת. הוא ביקש בבית דין של מעלה כי זכות המנהג הקדוש הזה תגן עלי. השיבו לו שאכן ראוייה היא זהירות זו שתגן עליו, אך בתנאי שיקיים וישמור לערוך את אותה סעודה גם עכשיו במוצאי שבת זה. הבחינו התלמידים כי הבעש"ט הקדוש מתעורר מעליית הנשמה ומביט סביבו. הוא לקח מעל שולחנו הקדוש פרוסה אחת מהחלה שבצע לסעודה שלישית, צירף אליה עוד חלה שלימה. בחר באחד מתלמידיו הגדולים. ואמר לו, קח ולך, ה' יתברך יהיה בעורך. ידע התלמיד כי אין לו להרהר אחר רבו. לקח את הפת והלך לדרכו, תוך שהוא סמוך ובטוח כי בוודאי ינחהו ה' יתברך למחוז חפצו, ויורהו למה התכוון הצדיק, ובינתיים הבעל שם טוב קורא שוב ושוב את המילים "לבטלא בכל קליפין" בכוונה גדולה, בקולי קולות ובבכיות נוראות. הלך שליחו של הבעל שם טוב בוריות עד שיצא את העיר מעזיבו, השמש שקעה זה מכבר והלילה היה חשוך מאד, בהילוכו אל הלא נודע הבחין השליח כי אבנים קטנות וגדולות נערמות לפניו וההליכה הופכת להיות קשה יותר ויותר. אין זה אלא מעשה שטן, הרהר השליח והחליט להתמיד בהליכתו, התאזר עוז והתגבר על כל המכשולים, כשסוף סוף הצליח לדלג על כל האבנים, מצא שהדרך מלאה בחול ים וכמעט שאי אפשר להלך בדרך. התגבר השליח גם עתה, אור כוחות והמשיך בדרך. המכשולים נערמים בזה אחר זה והשליח דבק במשימה. כשהרגיש שכוחותיו אוזלים, בכה והתפלל לפני בורא העולם שיעזרהו למלא אחר פקודת רבו ולבצע את השליחות הנעלמת על הצד הטוב ביותר.

צניעות ונמשל

איזה עשיר השמח בחלקו

איתא בשם הגה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א: אם ירצה אדם להשיג את המידה של "איזה עשיר השמח בחלקו" גם אם אין לו אלא פת במלח ומים במשורה, ימחיש לעצמו את מצבו ממשל ודוגמה: נגר צריך שיהיו לו כלי עבודתו, ובלעדם אינו יכול לעבוד באומנותו. כלי מלאכתו כוללים פטיש וצבת, מסור, מקדח ומברג ומקצוע, בעזרת מקצוע זה הוא מקצוע את העץ ומחליקו, יבוא אדם ויפקיע את המקצוע – והנגר ישבות ממלאכתו ולא יוכל להרוויח את לחמו. מעשה בנגר שלווה כספים למחייטו והתחייב לפרעם לזמן קצוב, עבר הזמן ולא פרע, בא בעל החוב וירד לנכסיו ונטל את המקצוע במשכון. בא לפניו הנגר, ודמעו על לחיו, אמר לו: ראה נא, לוויתי בתקווה שארוויח ואפרע את החוב, הדבר לא עלה בידי עד כה, אך עתה קיבלתי עבודה לבצע, וברווחיה אשיב את חובי, ברם אם עיקלת את כלי עבודתי לא אוכל לבצע את העבודה וייבצר ממני להשיב את החוב. הסכים המלווה וירד למרתף הכלים לחפש את המקצוע המעוקל. חיפש ולא מצא, לפתע הזדקף ואמר לנגר: ראה, אינני מוצא את המקצוע שלך, אבל מצאתי כאן מציאה השווה פי מאה, מכונה עדינה לליטוש יהלומים. התחנן הנגר: המשיך בחיפושך ומצא את המקצוע שלי, אמר המלווה, כמה מגוחך, המקצוע שלך שווה כמה פרוטות, ומכונה זו שווה הון, ובעיקרון, שתיהן עושות מלאכה זהה, מחליקות ומשייפות. "אמת ויציב", הודה הנגר, אך מה אעשה ומכונת ליטוש היהלומים יקרה וחשובה ככל שתהיה לא תתאים למלאכתי, לשיוף נסרים.

והנמשל: הן מובן הוא. הקב"ה "אלוקי הרוחות לכל בשר" הוא לבדו יודע מה מטרתה של כל נפש בעולם, מה ייעודה ונסיונותיה, ובמה תרוויח את שכרה הנצחי, המדרש אומר: "אין לך אדם שאין הקב"ה מנסה אותו", יש שנסיונו בעוני ויש שנסיונו בעושר, יש שנסיונו ביסורים ויש שנסיונו אם יבעט חלילה מתוך חיי שלווה, כל אחד כפי שורש נשמתו ולפי התיקון הנצרך לו, ואם היו נותנים לו את שדה נסיונו של הזולת, אף שנראה הוא כטוב ומשובח, יהא עבורו כמלטשה היקרה בידי הנגר.

לפתע הרגיש התלמיד כי הדרך נעשית קלילה מאד כעין קפיצת הדרך נעשתה לו. והנה הוא רואה שהגיע לבית אחד מואר. כשנכנס לבית, ראה שזהו ביתו של הכומר, ורב לבוש בבגדי שבת מוטל על הרצפה שתוי כלוט. הבין התלמיד שלכאן התכוון מורו ורבו לשלחו. בירר אודות זהותו של הרב היהודי המתגולל על הארץ, ואמרו לו כי זהו רבה של העיירה הסמוכה שביקש להשתמד.

ישב השליח והמתין. כעבור זמן לא רב התעורר השיכור משנתו, ותיכף מזג לעצמו עוד כוס גדולה של משקה משכר. השליח תלמיד הבעל שם טוב אחז בחוקה בורועו ואמר: ידידי היקר, רצונך לשתות שיכר שתה, אבל לא טובה היא השתייה ללא אכילה מוכרח אתה לרחוץ ידיך תחילה ולאכול מעט לחם. שמע השיכור את הדברים והסכים. נטל ידיו, בירך ברכת המוציא ואכל מהפת של הבעל שם טוב. ברגע שאכל סעודה של קדושה מפתו של הבעל שם טוב הקדוש. התחילה הטומאה להיפרד מנשמתו הלחם השפיע עליו עד מהרה. ולפתע הוא התחיל צועק וממרר בבכי, אבוי לי, מה עשיתי? הלא רציתי להמיר דת אלקים חיים. אוי לי ואבוי לנפשי. אין לי תקנה אלא לבוא אל רבי הקדוש במעוזבו, רק הוא יוכל לתת לי תיקון ראוי. כיצד אוכל להשיגו עתה?

ראה השליח שהוא מתחרט מעומק ליבו על המעשה. ואמר אחוז בחגורתו ונלך לבעל שם טוב במעוזבו. יצאו השניים במהירות מבית הכומר והתחילו ללכת בחושך ובאפילה. לתימהונם כעבור זמן מה הבחינו כי קרבים הם למעוזבו, הדרך קפצה להם, מיהרו בדרכם והגיעו לביתו של הבעל שם טוב ובבית עדיין יושבים התלמידים עם רבם, והוא עדיין מזמר "לבטלא בכל קליפין" בדביקות. ראה זאת הרב, התעלף ונפל ארצה. ציווה הבעל שם טוב להשכיבו על המיטה לנוח עד שתשוב אליו נפשו. כשהתעורר, בכה בכיות נוראות על המחשבה הרעה שעברה עליו. והבעש"ט נתן לו תיקון כראוי.

זכות הרבים תלויה בו

היות ואנו עומדים לקראת סוף עריכת הספר על כ"ק אדמו"ר הרה"ק רבי דוד משה מקרעטשניף וצוק"ל זיע"א. על כן רצינו לבקש מכל מי שיש לו או מכיר סיפורים, דברי תורה, מכתבים, תמונות מרביה"ק או מאבותיו הק' זיע"א, וכן מי שידוע על קשר שהיה לרבנו עם צדיקי דורו זיע"א, יוכל להודיעני, ויהיה בגדר מוכה את הרבים. וזכות רבנו הקדוש, תעמוד לכם ולכל משפחתכם להיושע בכל הנצרך לכם ברוחניות ובגשמיות, ותהיה משכורתכם שלימה מן השמים, אמן.

בתודה מראש

מכון אורחות אדם

אברהם מ. בלינדר ק. קרעטשניף 052-7654791

צ'ין אדם לחברו

חשיבותה של הבאת שלום

פעם עסק הרה"ק "בעל התניא" זיע"א בענין של הבאת שלום, והדבר עלה לו בזמן רב ובביטול תורה. שאלו איש אחד: הן אמת שהבאת שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו הוא מן הדברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא (פאה פ"א מ"א), אבל הלא בסיוס שם נאמר "ותלמוד תורה כנגד כולם", כלומר שלא כדאי לבטל תלמוד תורה למען הבאת שלום, ענה "בעל התניא": הפירוש במשנה כך הוא "אלו דברים כו' ועיון תפילה" "והבאת שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו ותלמוד תורה" שלשה אלו הם כנגד כולם.

שלא ילבין פני חברו ברבים

פעם אחת הוזמן הרה"צ ר' אריה לזין זיע"א לבית המשפט, לתביעה שיפרע שטר שהוא חתום עליו בתור ערב. תמה הרב על כך מאחר שלא היה זכור לו כלל שחתם על השטר הנזכר, הופיע הרב בבית המשפט ונוכח לדעת כי חתימתו זויפה ובעל החוב ניצב מולו כשהוא משפיל עיניו מרוב בושה על מעשה הזיוף, כדי לא לביישו לא הכחיש הרב שזוהי חתימתו שלו, ואך ביקש מהשופט שיטיב עמו ויאפשר לו לפרוע השטר בתשלומים חודשיים,

במשך שנים אחדות שילם הרב מכיסו 28 ל"י לחודש שהיה סכום גדול באותם הימים, על שטר שלא חתם עליו מעודו, ובלבד שלא ילבין פני חברו ברבים.

כעס מעושה

מסופר על רבה של ירושלים עיה"ק הגה"ק רבי שמואל מסלנט זיע"א, שפעם באו לביתו שני אנשים להתדיין בפניו בדיני ממונות, ואחד מבעלי הדין שיצא חייב, התפרץ בחמת זעם ואמר: אני אשבור את כל השמשות שבבית הרב. כששמע כך רבי שמואל פנה לסובבים אותו ואמר: "מה אתם חושבים שאני אשב בשקט ולא אעשה כלום?" דברים אלו הפחידו את האיש ומיד ברח מהבית. לאחר שהאיש הלך, שאלו האנשים את הרב מה התכוון לעשות? השיב להם רבי שמואל: התכוונתי ללכת מיד לזגג שיתקין שמשות חדשות.

ושימח את אשתו

הגאון רבי משה אהרן שטרן זצ"ל משגיח ישיבת קמניץ, הבחין פעם באברך תוך שנה ראשונה לנישואיו, העומד ומשוחח לאחר סדר הישיבה. העיר ואמר לו: כאשר אינך לומד, מתבטל ומשוחח ולא הולך הביתה, עובר הנך על מצות "ושימח את אשתו". סיימת ללמוד, רוץ לביתך וקיים את המצוה כדבעי.

הילולא דצדקיא

שבת קודש י"ג אדר

רבינו יהודה ב"ר שמואל החסיד (ספר חסידים - ד"א תתקע"ה)

הרה"ק רבי בצלאל מרגליות אב"ד אוסטראה ב"ר מאיר (בעל מאיר נתיבים - תקפ"א) הגאון רבי משה פיינשטיין ב"ר דוד (תשמ"ו)

יום ראשון י"ד אדר

הרה"ק רבי שלום יוסף משיקוב ב"ר דוד (תר"פ) הרה"ק רבי משה מרדכי ב"ר חיים ישראל מפילוב (תרפ"ט)

יום שני ט"ו אדר

הרה"ק רבי אברהם אבלי אב"ד קאליש ב"ר חיים הלוי (מג"א - תמ"ג)

הרה"ק רבי זאב וואלף מויטומיר (אור המאיר - תק"ס) הרה"ק רבי יוסף מפיטסבורג ב"ר ישכר בער (תשכ"ו)

יום שלישי ט"ז אדר

הרה"ק רבי אלעזר מנחם מענדל ב"ר משה מלעלוב (תרמ"ג)

הרה"ק רבי שמעון סופר אב"ד קראקא ב"ר משה (תרמ"ג)

הרה"ק רבי פינחס מנחם ב"ר אברהם מרדכי ("פני מנחם" מגור - תשנ"ו)

יום רביעי י"ז אדר

הרה"ק רבי אברהם מפראהביטש ב"ר שלום שכנא (אחיו של הרה"ק מרוזין - תקע"ו)

יום חמישי י"ח אדר

הרה"ק רבי חנוך העניך מאלכסנדר ב"ר פינחס (תר"ל)

יום שישי י"ט אדר

הרה"ק רבי דוד ב"ר צבי אלימלך מדינוב (צמח דוד - תרל"ד)

הרה"ק רבי יעקב שמשון ב"ר חיים מקאסוב (תר"מ) הרה"ק רבי אברהם מפאריסאב ב"ר יהושע אשר מפאריסאב (תרע"ב)

הרה"ק רבי מאיר יחיאל הלוי מאוסטרובצה ב"ר אברהם יצחק (תרפ"ח)

הגה"ק רבי יוסף חיים ב"ר אברהם שלמה זונענפעלד (תרצ"ב)

זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן

פרפראות

בבית הכנסת של הגה"ק רבי יוסף חיים זוננפלד זיע"א (יומא דהילולא י"ט אדר) לא אמרו תחנון ברוב ימות השנה, כיון שהיה מוהל. היה שם אדם אחד שאמר אם כן צריך לתלוש את דף התחנון מתוך הסיידור. ענה הגאון ואמר מוטב לתלוש את דף התחנון מן הסיידור ולא לתלות דיני תחנון מן השו" .

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז

לע"נ

הרה"ק רבי אלעזר מנחם מענדל ב"ר משה מלעלוב זיע"א נלב"ע ט"ו אדר